

N:o 83.

Herr G. Ericsson i Stockholm, om beskattning för visst fall af presterskapets inkomst i spanmål.

Som känt torde vara, utgår aflöningen för den svensk-lutherska kyrkans presterskap till mycket stor del i spanmål eller dess värde i penningar, beräknadt efter medeltalet af tio års markegångspris. Om nu, såsom möjligt är, införseltull å spanmål till större eller mindre belopp skulle komma att af Riksdagen beslutas, blefve deraf, bland annat, en följd, att nämnda presterskap genom spanmålsprisens dermed följande stegring komme i åtnjutande af högst betydlig tillökning i sina löneförmåner. Denna tillökning har blifvit olika uppskattad; en reservant i förra årets bevillningsutskott trodde sig kunna angifva den till icke mindre än 750,000 kronor, hvarvid dock vore att märka, att den endast skulle inträda med en tiondedel, eller 75,000 kronor årligen, enär, som ofvan är sagdt, lönespanmålens värde åsättes efter tioårigt medelpris.

I alla händelser skulle derigenom presterskapet vinna en tillväxt i sina löner, som icke rättfärdigas af någon motsvarande tillväxt vare sig i deras göromål eller i deras lefnadskostnader.

Denna oväntade löneförhöjning skulle blifva ännu större, i fall, såsom äfven är ifrågasatt, spanmålstullarne bestämmas till två eller tre gånger så mycket som i fjor var föreslaget. Men det strider uppenbart mot grunderna för all god statshushållning att med stora summor höja lönerna för en talrik tjänstemannaklass, utan att något behof deraf gjort sig kämbart. Än mer är detta fallet i en tid af ekonomiskt betryck, då folket, långt ifrån att böra påläggas nya bördor, med tacksamhet skulle motse hvarje möjlig lättnad i de gamla. Ogerna föreställer jag mig

derför också, att presterskapet skulle vilja för egen del draga orättfärdig vinning af de ifrågasatta tullarne och dermed öfver höfvan klippa den hjord, det är satt till att föda och vårda.

Men det gifves ett sätt att befria presterskapet äfven från blotta skenet af en dylik sårande misstanke för egennyttiga biasigter. Jag väntar mig därför från dess sida ett kärleksfullt bifall och gillande, då jag föreslår, att den obilliga löneförhöjning, som genom spanmålstillarne skulle komma det till godo, måtte uppvägas genom en *tullskatt*, åsatt hvarje kubikfot spanmål af deras lön, till lika belopp med den värdeförhöjning spanmålen genom tull erhöles. Då förhöjningen, i följd af det tioåriga medelpriset, endast skulle inträda med en tiondedel årligen, tänker jag mig detta äfven böra vara fallet med den sålunda föreslagna tullskatten, som, långt ifrån att inkräkta på presterskapets hittills varande löneförmåner, uteslutande afser att till statsverket återböra den vinst, som de annars genom tullarne skulle utan förskyllan få till skänks.

Alltså föreslår jag,

att Riksdagen, för den händelse att införseltull lägges å spanmål, ville på den del af presterskapets löner, som utgår i spanmål eller dess värde, lägga en *tullskatt*, att för hvarje kubikfot utgå under första året med en tiondedel af åsatt tull, under andra med två tiondedelar o. s. v., intill dess den svarade mot tullens hela belopp.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1887.

Gustaf Ericsson.